

ARGOS DE LA PREMSA

Fontanella, 8, 3.er, 1.^a

Telèfon 15897

us ofereix els següents serveis:

**Anuncis en les cartelleres
dels periòdics**

Extractes de periòdics

**Confecció i repartiment
de gasetilles**

Fixació de cartells

*els quals ampliarem fins a esdevenir l'auxiliar
indispensable de tots els espectacles.*

SECCIO ESPECIAL DE PROPAGANDA TURISTICA

Cartells - Fascicles - Repartiment de propaganda

ARGOS DE LA PREMSA

OFICINES D'EXTRACTES DE PERIÒDICS

BARCELONA

Telèfon 15897

11 ABR. 1936

15 Abril 1936

Fontanella, 8, 3.er, 1.^a

JAUME MARILL I FORNS
DIRECTOR

Pastillas

Aztecacas

DEL PROFESOR

MAX SWANTER

DE BERLIN

TOS, BRONQUITIS, ASMA, ENFISEMA

Curación radical rapidísima y siempre segura con las afamadas PASTILLAS AZTECAS del Profesor M. Swanter, de Berlín, que apenas conocidas se han puesto a la cabeza de todas sus similares nacionales y extranjeras, por sus grandes virtudes curativas.

Desahuciados de las vías respiratorias, probad estas maravillosas Pastillas Aztecacas y curaréis con seguridad.

CAJA GRANDE 2' - Ptas
CAJA PEQUEÑA 1' - Ptas

Depósito general para ESPAÑA:
FARMACIA MINERVA, Hospital, 7
Barcelona.

OFICINAS D'EXTRACTES DE PERIODICS
JAUME MARILL I FORNS

FONTANELLA, 8, 3.er, 1.a - BARCELONA - Tel. 15897

La humanitat

BARCELONA

Madrid aclama Alicia de Larrocha

A la darrera visita del mestre Arbós, a Barcelona, atragué l'atenció del gran director madrileny una petita i xamosa nena que hom li havia dit que era una gran pianista. El seu posat viu i el seu mirat intel·ligent captaren ben aviat la simpatia de l'insigne director de la Simfònica el qual dirigint-se al mestre Marshall li manifestà el seu desig de sentir aquella minúscula criatura de la qual ja a través de la crítica, havien arribat fins a Madrid sensacionals notícies d'actuacions magis-

Frank Marshall que ens coneix i sap també les nostres debilitats accedeix voluntàriament a llegir-lo amb una satisfacció que és alhora l'orgull del mestre triomfant.

«Éxito indescriptible de su maravillosa Alicia, felicítote emocionado por condiciones discipula y talento maestro. Abrazos.—Arbós»... I sembla com si el paper del telegrama ens portés també glopades d'aquells aplaudiments atapeïts que ressonaren amb càlid entusiasme al teatre madrileny a honor de la nostra minúscula pianista i genial concertista catalana.

La resta ens ho diu la Premsa que ve l'endemà. «Cuando interpretó el bellissimo «Concierto» mozartiano, produjo gran emoción en el publico; pero me figuro que sería mayor la de los profesores de la Orquesta Simfónica —habituaados a tocar con concertistas de fama y a verles ir del todo pendientes y a lo peor a remolque, no pocas veces, de los tiempos y de la interpretación orquestal, como si el solista fuese un acompañante y no un colaborador cuando menos al cincuenta por ciento—, ante la seguridad y la justeza rigurosa conque la pequeña Alicia hacia sus entradas y mantenía la medida y los «tempo» aun en los pasajes más comprometidos desde el punto de vista pianístico. (Maestro Jocopetti, er «Ahor»)».

...«Efectivamente las voces de la fama no eran exageradas. Se trata de un verdadero prodigio» (d'u «El Liberal»).

...«La prodigiosa criatura acredita la procedencia con la calidad de su musicalidad, de su temperamento fino, modesto, de tan buen juicio que sabe evitar ya la brillantez faiaz; y prefiere tocar «musicalmente», en artista, no dentro de un virtuosismo que sienta mal a los pocos años de estos niños.»

Això diu el gran crític madrileny Adolfo Salazar des de «El Sol» i afegeix encara Gómez de la Serna des de «Heraldo»: «Ya es cosa de pasmo ver como tan diminuta artista puede realizar, en punto a mecanismo, las hazañas que realiza. Pero es mucho más asombroso su capacidad de interpretación, su cabal comprensión de autores y obras. ¿Por que incomprendible revelación logra esta chiquilla, que no levanta dos palmos del suelo, calar tan hondo en el espíritu de Mozart, con cuyo «Concierto de la Coronación» se presentó al público madrileño? Lo que a tanto pianista egregio le cuesta años y años de estudio, la pequeña Alicia lo adivina y presiente... El auditorio enloquecido, tributó a la genial criatura ovaciones imponentes y dilatadísimas.»

Renunciem amb sentiment, perquè l'espai no ens ho permet, a reproduir, no uns mots, les crítiques senceres que entusiàsticament dediquen a la nostra jove artista i el seu il·lustre mestre, crítics tan eminents com Joaquim Turina, Salvador Baccarisse, Josep Maria Franco, E. Halffter Escriche i en general tota la Premsa madrilenya i amb aquella mateixa satisfacció amb què el mestre Fernández Arbós, per mitjà del seu telegrama ens féu arribar la primera nova del grandios exit, refermem a la petita Alicia i al seu mestre Frank Marshall aquella felicitació coral que sentim d'una manera tan sincera i tan intensa els

que hem seguit tan de prop totes les breus etapes de la seva brillant carrera i que hem viscut i assaborit amb la més gran emoció aquells priexits que foren un prometedor comeng del triomf definitiu, avui consagrat d'una manera tan contundent en terres forasteres.

ALICIA DE LARROCHA

eminent pianista d'onze anys que ha triomfat sorollosament a Madrid als Concerts de l'Orquestra Simfònica

trials, reservades només a concertistes de consagrats prestigis entre els que més. Aquesta nena que en la infantesa dels seus onze anys havia trascendit fins a Madrid i assolit del mestre Arbós el més viu interès, era Alicia de Larrocha.

I fou un dia, poc abans del darrer concert de l'Orquestra Simfònica al Palau de la Música Catalana, que l'insigne mestre madrileny acudí a l'Acadèmia Marshall on Alicia es deixà sentir amb aquella naturalitat que per ella sola provoca l'admiració, una admiració que és alhora sorpresa pel qui no la coneix com nosaltres tant la coneixem.

Des de tal moment Alicia de Larrocha era proclamada com a futura nota sensacional dels concerts de Quaresma de la famosa Orquestra de Madrid, la qual cosa el mestre Arbós confirmava en successives lletres que des d'aleshores ha rebut el mestre Marshall.

A la fi el concert s'anunciava a la Premsa de Madrid i Alicia prenía el ràpid cap a la capital republicana, i amb ella marxava també a Madrid quelcom més extraordinari: l'esperit de Mozart. Ella se l'havia apropiat i se l'emportava dins els papers d'aquell esplèndid «Concert de la Coronació» que faria alçar el públic del Calderon com havia fet alçar amb una emoció vibrant d'entusiasme tot el nostre Palau de Belles Arts.

Un dia, l'altre dia, hem trobava jo a casa el mestre Marshall. Arribà un telegrama. El mestre el desfà, el llegeix, nosaltres el seguim amb l'esguard, avids de saber i de llegir-lo